

SAVETI ZA ZDRAVAC
ili kako da se bolest iskoreni iz naših redova

Dragi moji bolesnici,
do juče ste još bili zdravi k'o dren i mogli ste, što no se kaže, volu rep iščupati, a, eto, već danas, piši, propala stvar.

Ko bi se još tome kolaču nadao!

Al sad, to ti je što ti je, treba se otvoreno suočiti sa novonastalom situacijom i da mi lepo vidimo šta je čija dužnost.

Ako se stvari dublje izanaliziraju, i malom detetu postaje jasno: bolest pripada isključivo bolesniku, i kad na svetu ne bi bilo bolesnika, bolesnima bi se za uvek zameo trag. Niko pametan ne bi, valjda, za njih otvarao posebne rezervate, mrestilišta ili tople leje s epruvetama! Mišljenja sam da ih ne bi trebalo čuvati čak ni za bakteriološke ratove, u kome smislu bi se nekako valjda, dala urediti neka međunarodna konvencija.

Između nas i te svetle i zdrave budućnosti isprečio se, na žalost, veliki broj bolesnika, odnosno aktivnih nosilaca bolesti. Samo da njih nema sve bi bilo u redu.

Pozivam vas, zato, dragi bolesnici, da nam u izvršavanju našeg plemenitog zadatka svesrdno i nesebično pomognete.

I sami znate kako su nam bolnice gadne, ruinirane, zapuštene i potpuno nepodobne za ljudsko obitavanje. Svaki frizerski salon u gradu, svaka novoostvorena prodavnica obuće, pa čak i, doslovce, svaka trgovina mesom i suhomesnatim proizvodima daleko su privlačniji od bilo koje bolnice. A da i ne pominjemo ekskluzivne modne butike ili hotele »A«, pa i svih drugih kategorija!

Pa ipak su bolnice prenatrpanije od bilo kojeg među ovim lepim i prijatnim objektima.

Kud ste navrli, bolesnici, šta vam je?

Kao da ne znate da će vas tamo bosti, seći, peći, zračiti, da će vam vaditi krv, testerisati kosti i poriti vam utrobu, od učkura do bijela grla. I to još držeći vas sve vreme na bljutavoj, kao šatro-dijetalnoj hrani i u izrojtanoj pižami, bez lastiša, sa svakim trećim dugmetom, pa i ono na pola konca, tek što nije otpalo. Tamo čovek čim uđe, više nije čovek, nego neka eksperimentalna životinja s kojom oni prave pokuse!

Znate?

E, pa kad znate, što onda ne sedite kod kuće? Verujte mi, biće vam ipak daleko lakše.

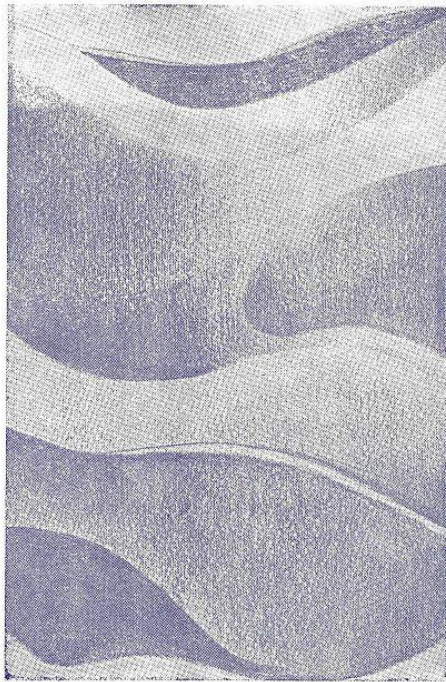
Doduše, što da se lažemo, ni tu vas neće posećivati baš neki silni prijatelji. Jer ono što ste vi mislili da im je bolnica daleko i da ih mada sve manje i manje, ipak ima dovoljno kad se onako črtvrtkom i nedeljom pokupe na gomilu, a sve stižu u petnaest do četiri da bi što pre mogli da zbrišu, sve će se to pokazati kao poslovični račun bez krčmara, jednom kad budete opet ležali kod kuće i prevrtali palčeve u očajanju, a danima nikog nema ni da vam prigrviri!

A što bi se ljudi i akali kad se od vajakada zna da koga nema bez njega se može.

Za neke je mnogo bolje da ih sasvim nema!

mirjana stefanović

SAVETI ZA PRIRUČNU UPOTREBU 5

Vi ste još naivni, pa se uzdate u svoje bližnje. A što bi onda, pitam ja vas, društvo otvaralo staračke domove i prihvatilišta za napuštenu i nezbrinutu decu? Nije, valjda, tek onako, iz vica za zabavu i razonodu!

Još kad biste znali, kao što ja znam, jednog mog prijatelja, inače vrlo zdrav čovek... Pa, on, čim je čuo da mu se žena razbolela od leukemije, odmah požurio da ljubavnici napravi dete, kako bi, kao moralan čovek, imao pokriće za razvod. A posle, kad se ispostavilo da su se lekari prevarili, ljubavnica morala da pobaci, jer se njemu ipak više isplatilo da ostane sa ženom, pošto je, mada doduše nerotkinja, bila iz vrlo moćne porodice.

Ili jedan drugi koji se razveo na osnovu jedne jedine rečenice: »Dosta mi je i tih tvojih bolesti!« Svašta joj je i pre toga radio, pa opet nije pomoglo, ali čim joj ovo reče, žena se pokupi i ode, sigurno je i sama uvidela kako čovek ima pravo.

Vi kažete da nisu svi ljudi takve svine kao ta dvojica, da vas vaši paze i neguju. Znam daju vam na viljušku čorbel!

A što vam se za bolovanje odbija od mesečnog ličnog dohotka? I to nije da je malo, nego baš suprotno! Pa još kad počnete da primete hranarinu od socijalnog, po hranarinskoj listi, a? I još ako

imate kredite, a ovamo, po prirodi stvari, sve teže presušile? Čak i ona najsitnija lova koju ste zbirali, tako reći levom nogom i nju je već neko drugi preuzeo. Mišlite, on će da vam vrati vaš posao kad ozdravite? Hoće, na Svetog Nikada. Ta on je jedva čekao da slomite vrat. Kao i oni tezgodavci kojima je dojadilo da im se uvek baš vi uvlačite po kancelarijama i kafanama, i još se usput ograbete za kafu, kao da vi njih plaćate, a ne sasvim obrnuto.

Pa zamislite da tako potraje samo pola godine, vi biste sigurno doveli i sebe i svoju porodicu do prosjačkog štapa. Morali biste da prodajete i sa sebe i ispod sebe, a ko još danas kupuje polovne stvari, i pošto?!

E, sad recite, ima li sve to smisla? Da dopustite da vam vaši najmiliji gladuju?

Zar nije bolje i, ako hoćete, ljudski je da se na vreme povučete i ustupite svoje mesto nekom mlađem i sposobnijem, nekom zdravom i pravom, da vam hrani porodicu i da vas u svakom pogledu zameni u kom smislu ste, nadamo se, svoju ženu dovoljno pazili i negovali, pa ona već ima rezervu, samo je fina i čeka da joj se maknete s puta.

Pošto verujem da nema takvoga koji se sa ovom mojom analizom ne bi složio, predlažem da se uvede dan zdravlja. Mogao bi, recimo, da se zove »Zdravac«, a da mu se odredi neki kasni jesenji datum, kad je vreme i onako mračno i nikakvo, pa se ni zdravima prosto ne živi, a nekmoli bolesnima.

Pa da se na taj dan raščišćava sa svim bolestima, mislim konkretno sa njihovim nosiocima. U troškovima kremiranja mogla bi da učestvuje i zajednica, ili čak i da ih sasvim preuzme na sebe, s obzirom na ogromne uštede koje bi se celom akcijom postigle.

»Zdravac« bi trebalo dostojno obeležiti. Recimo da porodice dobiju značke ili diplome, povelje ili odlikovanja, videli bismo već šta je jeftinije. Pa da ih na taj dan posećuju ugledni javni i kulturni radnici, ili i čitave škole, ili da se u njihovu čast održavaju svečane akademije po domovima kulture!

Da se vaša imena zlatnim slovima upišu u »Knjigu zdravlja« A? Da vam se otkrivaju grupne spomen ploče, ako treba? E?

Ili da čitave akcija traje preko cele godine, s obzirom na prirodu nekih bolesti koje bi i same od sebe minule između dva »Zdravca«, pa tako nikad ne bismo uspeli da ih u potpunosti iskorenimo? To bi bilo još i najbolje, pa da cela permanentna akcija kulminira navedenim i drugim brojnim svečanostima u vezi sa »Zdravcem«. Taj bi dan vremenom mogao postati međunarodni praznik, što bi svakako pozdravile i prihvatile sve zemlje sveta budući da našoj prenaseljenoj planeti ionako pretila demografska eksplozija i ljudi uopšte ne znaju šta će kroz sto godina jesti.

Moje izlaganje primaklo se kraju, dragi moji bolesnici, i sada samo na vama ostaje da odlučite hoćete li mi svojim prihvatanjem ovog mog predloga pomoći da otvorim novu stranicu svetske istorije.